

Sygn. akt II K 539/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy P. K., M. R.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim: J. P., J. S. (1), W. S.

po rozpoznaniu w dniach: 19.04.2016 r., 28.07.2016 r., 20.09.2016 r., 24.11.2016 r.

sprawy:

R. B.

syna S. i M. z domu C.

urodzonego w dniu (...) w miejscowości B.

oskarżonego o to, że:

I. W okresie od 18 kwietnia 2014 roku do 27 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem samochodów swojemu sąsiadowi Z. M. przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę że zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

II. W dniu 12 maja 2014 roku w T. woj. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia poprzez przebicie dwóch opon kół samochodu marki B. nr rej (...) (...) powodując straty w wysokości 2.220,15 złotych na szkodę Z. M.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

1. oskarżonego **R. B.** w miejsce zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I. aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że:

a) w dniu 18 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia swojemu sąsiadowi Z. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zaś w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 18 kwietnia 2014 roku i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

b) w dniu 23 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem samochodów swojemu sąsiadowi Z. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zaś w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 kwietnia 2014 roku i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza

mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

c) w dniu 25 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem samochodów swojemu sąsiadowi Z. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zaś w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 kwietnia 2014 roku i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

2. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar grzywny za czyny I a. - I c. orzeka wobec oskarżonego **R. B.** karę łączną 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

3. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej grzywny warunkowo zawiesza **R. B.** na okres próby 2 (dwóch) lat;

4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **R. B.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego **Z. M.** kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

5. oskarżonego **R. B.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia i w tej części wydatkami poniesionymi w toku postępowania obciąża Skarb Państwa;

6. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. nakazuje zwrócić oskarżycielowi posiłkowemu **Z. M.** dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 49 akt sprawy pod pozycją 1;

7. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej – adwokata J. L. Kancelarii Adwokackiej adwokata M. D. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu **R. B.** z urzędu;

8. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej – adwokata P. L. Kancelarii Adwokackiej adwokata W. D. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu **Z. M.** z urzędu;

9. wymierza oskarżonemu **R. B.** opłatę w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych oraz zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w toku postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 539/14

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Asesor Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu R. B. zarzuty popełnienia czynów polegających na tym, że :

– W okresie od 18 kwietnia 2014 roku do 27 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem samochodów swojemu sąsiadowi Z. M. przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę że zostaną spełnione,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

– W dniu 12 maja 2014 roku w T. woj. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia poprzez przebicie dwóch opon kół samochodu marki B. nr rej (...) (...) powodując straty w wysokości 2.220,15 złotych na szkodę Z. M.

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Z. M. i R. B. zamieszkują posesje przy ulicy (...) w T. i są sąsiadami.

W 2011 roku R. B. został ukarany przez Straż Miejską grzywną w kwocie 100 złotych za puszczenie psa luzem na ulicy, od tego zdarzenia pomiędzy sąsiadami istnieje silny konflikt powodowany twierdzeniami R. B., że to Z. M. doprowadził do jego ukarania.

(zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.)

W dniu 18 kwietnia 2014 roku R. B. zatrzymał samochód kierowany przez Z. M. i zażądał od niego kwoty 100 złotych tytułem zwrotu za mandat karny wymierzony mu przez Straż Miejską. Z. M. odmówił spełnienia żądania sąsiada na co ten odparł, że jeżeli mu nie odda w/w kwoty to go „upierdoli”.

(notatka urzędowa – k. 19;

zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.)

W dniu 19 kwietnia 2014 roku pomiędzy R. B. a Z. M. doszło do szarpaniny spowodowanej faktem rozrzuconia przez R. B. kostki pochodzącej z prac drogowych na trawniku przed domem sąsiada.

(zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.)

W dniu 22 kwietnia 2014 roku o godzinie 07:00 R. B. jechał samochodem wprost w nadjeżdżający z przeciwka samochód, którym kierował zięć Z. M., zatrzymując się w odległości zaledwie 20-30 centymetrów od niego.

(zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.)

W dniu 23 kwietnia 2014 roku Z. M. kosił trawę i sprzątał kostkę rozrzuconą przed jego posesją, kiedy przyjechał do niego kolega – S. L..

Po chwili przed własną posesją pojawił się również R. B., który zaczął krzyczeć w kierunku Z. M.: „kurwa”, „chuj”, grożąc przy tym, że zniszczy wszystkie samochody należące do niego.

S. L. zapytał Z. M., kim jest ten mężczyzna, po czym R. B. spisał numer z tablic rejestracyjnych jego samochodu i zaczął mu ubliżać, a następnie skierował wobec Z. M. słowa: „rozpierdolę ci samochody a jak mój wnuczek dorośnie to dopiero ci łeb rozpierdoli”.

(notatka urzędowa – k. 19;

zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.;

zeznania świadka S. L. – k. 32-33, k. 150 v.-151v.)

W dniu 25 kwietnia 2014 roku o godzinie 07:30 Z. M. zauważył dwa zabrudzone samochody z widocznymi śladami butów na drzwiach i zadzwonił na policję. Kiedy zorientował się, że samochody nie posiadają wgnieceń a jedynie zabrudzenia, to odstąpił od zgłaszania możliwości popełnienia przestępstwa.

Tego samego dnia, około godziny 21:00 Z. M. wyszedł przed posesję aby podlać trawnik. Nadjeżdżający samochodem R. B. wjechał samochodem na chodnik w miejscu, gdzie znajdował się Z. M., który zdążył odskoczyć w bok. Następnie R. B. wyszedł z samochodu, wziął do ręki kostkę i zwrócił się do Z. M., tak jakby chciał nią w niego rzucić. Trzymając

kostkę w rękę R. B. powiedział „ja cię zabiję”. R. B. po chwili wyzywał sąsiada słowami: „rozpierdolę cię” oraz groził mu: „rozpierdolę wszystkie twoje auta”.

(notatka urzędowa – k. 19;

zeznania świadka Z. M. – k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.;

zeznania świadka K. W. – k. 30-31, k. 151v.-152)

W dniu 28 kwietnia 2014 roku Z. M. złożył zawiadomienie w Komendzie Powiatowej Policji w T. dotyczące gróźb karalnych kierowanych pod jego adresem przez sąsiada R. B..

(protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie – k. 20-21;

zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.)

W związku z zachowaniem R. B., w obawie o swoje życie i życie swoich najbliższych, Z. M. zamontował monitoring dookoła swojego domu.

(zeznania świadka Z. M. –k. 3-5v., k. 20-21, 148v.-150v.)

W dniu 12 maja 2014 roku o godzinie 04:45 nieznany sprawca ubrany w kurtkę i spodnie koloru khaki oraz czapkę z daszkiem podszedł do samochodu B. o nr rej. (...) posiadającego oznaczenie TAXI należącego do Z. M., zaparkowanego przed posesją przy ul. (...) w T., po czym wyjął z kieszeni nieokreślony przedmiot, podszedł do tylnego koła samochodu, a następnie do przedniego koła i spojrzął w kierunku kamery zamontowanej przy budynku przy ul. (...). Po chwili położył się przy przednim kole w/w samochodu i przeciął oponę, po czym ponownie podszedł do tylnego koła, położył się na chodniku i przeciął oponę w tylnym kole.

O godzinie 04:48 odszedł w tym samym kierunku z którego przyszedł.

(notatka urzędowa – k. 1;

notatka urzędowa – k. 2;

protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie – k. 3-5;

protokół oględzin rzeczy – k. 9-10;

nagranie – płyta – k. 14; dokumentacja fotograficzna – k. 36-37;

odtworzenie nagrania monitoringu – k. 38;

opinia biegłego – k. 178)

Wartość wyrządzonej szkody wyniosła 2.220,15 złotych.

(opinia biegłego J. S. (2) – k. 161)

R. B. urodził się (...). Posiada wykształcenie zawodowe. Utrzymuje się ze świadczenia emerytalnego w kwocie 2.000 złotych netto miesięcznie. Jest żonaty, ma dwie córki które pozostają na własnym utrzymaniu. Nie był leczony psychologicznie, neurologicznie ani odwykowo, był leczony psychiatrycznie.

(dane osobopoznawcze – k. 47, k. 147 v.;

wywiad środowiskowy – k. 101-103)

R. B. nie był uprzednio karany.

(dane o karalności – k. 40, k. 72, k. 138, k. 155)

R. B. nie zdradza objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, nie jest uzależniony od alkoholu ani narkotyków. Natomiast stwierdzono u niego organiczne zaburzenia osobowości. W dniach 18 kwietnia 2014 roku, 23 kwietnia 2014 roku, 25 kwietnia 2014 roku miał ograniczone w znacznym stopniu zarówno zdolność rozpoznania znaczenia czynu, jak i możliwość pokierowania swoim postępowaniem.

(informacja od lekarza dot. oskarżonego – k. 77-78;

opinia sądowo-psychiatryczna – k. 87;

opinia psychologiczna – k. 108;

ostateczna opinia sądowo-psychiatryczna – k. 131)

R. B. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w postępowaniu sądowym nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

(wyjaśnienia oskarżonego R. B. – k. 45-46, k. 147v.-148)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że pomiędzy oskarżonym R. B., a pokrzywdzonym Z. M. istnieje silny konflikt przejawiający się licznymi nieporozumieniami, zachowaniami o charakterze złośliwym i agresywnym, jak również pozostającymi w sferze oceny prawnokarnej, przy czym zgodnie z ustalonym przy pomocy powyżej przywołanych dowodów stanie faktycznym stroną agresywną, inicjującą kolejne nieporozumienia oraz wzniecającą kolejne sąsiedzkie konflikty jest oskarżony R. B.. Świadczą o tym przede wszystkim uznane za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego Z. M., które w ocenie Sądu należy uznać za wewnętrznie spójne, logiczne i korespondujące z zeznaniami świadków S. L. oraz K. W. zeznającymi o okolicznościach mających miejsce w ich obecności, dlatego zeznania te w ocenie Sądu także zasługują na wiarę, wzajemnie się uzupełniając, a przy tym nie zawierając sprzeczności, a wobec tego są przekonujące.

Na podstawie w/w zeznań pokrzywdzonego Z. M. oraz świadków S. L. oraz K. W. odtworzono stan faktyczny mający miejsce w dniach 18 kwietnia 2014 roku, 23 kwietnia 2014 roku oraz 25 kwietnia 2014 roku kiedy to doszło do incydentów pomiędzy sąsiadami Z. M. oraz R. B. przed należącymi do nich posesjami przy ulicy (...) w T.. Zdarzenie z dnia 18 kwietnia 2014 roku polegało na zatrzymaniu przez oskarżonego R. B. samochodu kierowanego przez Z. M. i wymianie zdań pomiędzy mężczyznami, która zakończyła się groźbą pozbawieniem życia skierowaną przez oskarżonego R. B. w kierunku Z. M. zawartą w sformułowaniu, że jeżeli pokrzywdzony nie odda oskarżonemu kwoty 100 złotych to ten go „upierdoli”. Do kolejnego incydentu pomiędzy oskarżonym R. B., a pokrzywdzonym Z. M. doszło w dniu 23 kwietnia 2014 roku w obecności kolegi pokrzywdzonego – S. L., kiedy to oskarżony R. B. zapowiedział, że zniszczy wszystkie samochody należące do pokrzywdzonego Z. M., a nadto zagroził mu słowami: „a jak mój wnuczek dorośnie to dopiero ci łeb rozpierdoli”. Natomiast w dniu 25 kwietnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie zaobserwowane przez świadka K. W., w którym to oskarżony R. B. wziął do ręki kostkę brukową i groził Z. M. słowami: „ja cię zabiję” na co ten skierował wodę z węża ogrodowego na sąsiada i go oblał, po czym R. B. wyzywał sąsiada słowami „rozpierdol cię” oraz „rozpierdole wszystkie twoje auta”.

Niewątpliwie w aspekcie faktu, że oskarżony **R. B.** nie przyznał się do stawianych mu zarzutów i odmówił składania jakichkolwiek wyjaśnień Sąd nie dysponował informacjami na temat przedmiotowych wydarzeń pochodzącymi bezpośrednio od tego właśnie źródła dowodowego. Pozostaje jedynie stwierdzenie, że samo nieprzyznanie się przez oskarżonego do stawianego mu zarzutu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, w kontekście posiadania obiektywnych

dowodów osobowych w tym względzie, którym przyznano walor wiarygodności, należy ocenić jako nieprzekonujące. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego zostały zweryfikowane negatywnie. Natomiast w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia okoliczność, iż R. B. nie przyznał się do jego popełnienia ma fundamentalne znaczenie i konsekwencje skutkujące uwolnieniem go od zarzutu zniszczenia mienia (o czyn będzie szczegółowo również mowa poniżej).

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał nieosobowe źródła dowodowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, a mianowicie dokumenty w postaci protokołów przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie, danych o karalności, danych osobopoznawczych, protokołu oględzin rzeczy, notatek urzędowych, wywiadu środowiskowego, dokumentacji fotograficznej, nagrania z monitoringu, protokołu odtworzenia nagrania z monitoringu, informacji od lekarza dot. oskarżonego a także dwóch opinii sądowo – psychiatrycznych, którym Sąd przyznał walor wiarygodności, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu.

W ocenie Sądu również opinie dotyczące zdrowia psychicznego oskarżonego R. B. stanowią w całości jasny, pełny i kompletny obraz kondycji psychicznej oskarżonego, zgodnie z którym oskarżony R. B. w trakcie dokonywania przypisanych mu czynów miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Opinie te nie zawierają sprzeczności, a także spełniają wszystkie wymogi o jakich mowa w treści art. 201 k.p.k. Nadto, pochodzą one od osób fachowych i bezstronnych, nie zainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu.

Mając na uwadze powyżej przytoczony stan faktyczny oraz przedstawioną ocenę dowodów, Sąd w miejsce zarzucanego oskarżonemu **R. B.** czynu opisanego w punkcie I. aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że:

1. w dniu 18 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia swojemu sąsiadowi Z. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zaś w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 18 kwietnia 2014 roku;
2. w dniu 23 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem samochodów swojemu sąsiadowi Z. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zaś w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 kwietnia 2014 roku;
3. w dniu 25 kwietnia 2014 roku w T. woj. (...) groził pozbawieniem życia oraz uszkodzeniem samochodów swojemu sąsiadowi Z. M., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zaś w chwili popełnienia czynu miał w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 kwietnia 2014 roku.

Powyższy modyfikacja opisu czynu inkryminowanego oskarżonemu **R. B.** nastąpiła z uwagi na okoliczność, iż na etapie postępowania sądowego pokrzywdzony Z. M. bardzo szczegółowo opisał, kiedy miały miejsce przedmiotowe groźby wskazując na ich datę, miejsce oraz sposób formułowania gróźb (posiadał własne zapiski w tym zakresie). Przy czym, relacje pokrzywdzonego w tym względzie zasługują na przymiot wiarygodności.

Zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, przy czym zgodnie z art. 190 § 2 k.k. ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Dokonując prawnokarnej oceny czynów przypisanych oskarżonemu, Sąd miał na uwadze, że dla zaistnienia przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. niezbędne jest wykazanie, iż wymienione w nim przesłanki – groźba popełnienia przestępstwa oraz obawa zagrożonego, iż ta groźba popełnienia przestępstwa będzie spełniona, występują łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1998 r., V KKN 19/97, opubl. Prok. i Pr z 1998, nr 7-8, poz. 4). Do wypełnienia stanu faktycznego z art. 190 § 1 k.k. nie jest konieczne, aby sprawca miał rzeczywiście groźbę wykonać, ani też, by istniały obiektywne możliwości jej spełnienia. Wskazać bowiem należy, iż znamię występku z art. 190 § 1 k.k. polegające na wzbudzeniu w zagrożonym obawy spełnienia groźby, należy oceniać subiektywnie, z punktu widzenia zagrożonego i wystarczy, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1997 r., II KKN 171/96, opubl. Prok. i Pr. z 1997, nr 10, poz. 4). Nadto, groźba ta może być wyrażona nie tylko słownie, lecz przez każde zachowanie sprawcy, jeżeli w sposób nie budzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę osób wymienionych w tym przepisie i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.08.1987 r., I KR 225/87, opubl. OSNKW z 1988, nr 3-4, poz. 21).

Akceptując powyższe poglądy Sądu Najwyższego, Sąd uznał, że oskarżony **R. B.** w dniach 18 kwietnia 2014 roku, 23 kwietnia 2014 roku oraz 25 kwietnia 2014 roku dopuścił się czynów opisanych w art. 190 § 1 k.k., ponad wszelką wątpliwość ustalił też, iż groźby faktycznie wzbudziły u pokrzywdzonego Z. M. obawę ich spełnienia, spowodowały również, że pokrzywdzony zdecydował się zainstalować dookoła domu monitoring, i jednocześnie wskazać należy, iż obawa ta była uzasadniona. Wszak pokrzywdzony jasno i wyraźnie przyznał, że obawiał się o swoje życie i o życie swojej rodziny, natomiast świadkowie S. L. oraz K. W. przyznali, że groźby te mogły wzbudzić obawę ich spełnienia. Stwierdzić też należy, iż każdy przeciętny człowiek o porównywalnych do pokrzywdzonych cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości w porównywalnych warunkach uznałby tę groźbę za realne i wzbudzające obawę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16.02.2007 r., opubl. OSNKW 2007, nr 1, poz. 465). Tym bardziej, iż były one kierowane przez człowieka, który rozrzucił przed posesją pokrzywdzonego kostkę brukową, kierował samochodem wprost w jadącego z naprzeciwka zięcia Z. M. zatrzymując się w odległości 20-30 centymetrów od niego, czy też próbował najechać na niego na chodniku. A zatem, pokrzywdzony miał świadomość, iż oskarżony jest osobą nieprzewidywalną, a może nawet nieobliczalną. Podkreślić należy, iż w skład znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie wchodzi istnienie zamiaru spełnienia groźby, ani nawet nie jest konieczne obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Nie ma zatem znaczenia, czy oskarżony chciał w przyszłości zrealizować groźby pozbawienia życia pokrzywdzonego czy też zniszczenia należących do niego samochodów. Istotne jest, aby zagrożony nie wiedział o tym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.04.2008 r., IV KK 471/07, opubl. Prok. i Pr. - wkł. 2008, Nr 10, poz. 9; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.02.2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801). Jednocześnie zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie nie można uznać, jakoby groźby te miały charakter żartu, czy tylko postraszenia pokrzywdzonego skoro zrodziły u niego uzasadnioną obawę ich spełnienia, a więc obiektywnie były możliwe spełnienia.

W tym miejscu podkreślić należy, iż Sąd powołał się na regulację art. 4 § 1 k.k. z uwagi na to, że w ocenie Sądu obowiązujące w czasie popełnienia przedmiotowych czynów zabronionych przepisy kodeksu karnego są względniejsze dla oskarżonego **R. B.**, a jednocześnie miał na względzie stanowisko wyrażone w orzecznictwie, zgodnie z którym nie jest dopuszczalne stosowanie kombinacji przepisów konkurencyjnych ustaw, chociażby to było dla sprawcy względniejsze zaś Sąd winien dokonać wyboru jednej z ustaw, na tle konkretnego przypadku i badania pod kątem względności dla oskarżonego wszystkich wchodzących w rachubę przepisów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2000 r. w sprawie III KKN 110/99, opubl. LEX nr 51074).

Zadaniem Sądu była zatem ocena całokształtu konsekwencji prawnych wynikających dla sprawcy z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw. Ustawą "względniejszą dla sprawcy" w rozumieniu dyrektywy wypływającej z art. 4 § 1 k.k. jest ta ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie, po uprzedniej wszechstronnej ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw, przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Decydują o tym różne kryteria, przykładowo: surowość ustawowego zagrożenia karą, okres przedawnienia, możliwość stosowania kontratywu, nadzwyczajnego złagodzenia kary, warunkowego umorzenia postępowania itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2003 r., IV KKN 466/00, LEX nr 81200; wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2004 r., III KK 125/03, LEX nr 110539; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2007 r., V KK 194/07, opubl. Prok. i Pr. 2008/1/1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., V KK 199/05, LEX nr 176023).

Trafnie podkreślił Sąd Najwyższy (por. wyrok z dnia 23 października 2012 r., V KK 447/11, LEX nr 1228655), że przy dokonywaniu oceny poszczególnych ustaw w celu ustalenia, która z nich jest „względniejsza” w rozumieniu art. 4 § 1 k.k., równorzędne znaczenie mają zarówno sama wysokość sankcji przewidzianych za ten sam typ przestępstwa w porównywanych ustawach, jak i warunki zaostżenia lub łagodzenia kary, nakładania obowiązków oraz orzekania nawiązek i innych środków karnych, skutki skazania i przedawnienie. W wyroku tym Sąd Najwyższy sformułował słuszny pogląd, że reguła zawarta w art. 4 § 1 k.k., ma zastosowanie nie tylko do sytuacji, w której ustawa względniejsza obowiązywała w czasie popełnienia przypisanego sprawcy przestępstwa, lecz także do sytuacji, w której w okresie między chwilą popełnienia przestępstwa a chwilą orzekania obowiązywała, choćby przez krótki okres, taka ustawa względniejsza. W ten sposób Sąd Najwyższy wypowiedział się za stosowaniem ustawy pośredniej, jeżeli była ona w układzie zmieniających się przepisów najwzględniejsza.

Przy ocenie "względności ustawy" należy brać pod uwagę wszystkie prawnokarne instytucje porównywanych ustaw, które mogłyby mieć zastosowanie do danego sprawcy, tj. nie tylko samo zagrożenie karą, ale też np. przedawnienie, instytucje probacyjne, granice wieku odpowiedzialności karnej, dyrektywy wymiaru kary, powrotność do przestępstwa, zatarcie skazania, nadzwyczajne złagodzenie kary; ocena ta powinna być dokonywana in concreto, a nie in abstracto (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 1996 r., I KZP 2/96, opubl. OSNKW 1996, nr 3-4, poz. 16; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., V KKN 67/01, opubl. OSNKW 2002, nr 5-6, poz. 36).

Podkreślić należy, iż stosowanie reguł intertemporalnych wskazanych w art. 4 k.k. jest obowiązkiem sądu i na podstawie tych reguł należy rozwiązywać kolizje wynikające z różnic uregulowań prawnych zawartych w różnych ustawach obowiązujących w chwili popełnienia czynu oraz w okresach późniejszych, aż po dzień orzekania przez sąd odwoławczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., II KK 297/04, opubl. Prok.i Pr. 2005/12/1).

W tym stanie rzeczy, Sąd rozstrzygając o tym, której z kolidujących ustaw w przedmiotowej sprawie należy przyznać prymat, dokonał analizy całego systemu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia przez oskarżonego czynów **(to jest w dniach 18 kwietnia 2014 roku, 23 kwietnia 2014 roku oraz 25 kwietnia 2014 roku)** oraz w czasie orzekania **(to jest w dniu 25 listopada 2016 roku)**.

W tym miejscu wskazać bowiem trzeba, w wyniku nowelizacji kodeksu karnego z dnia 6 czerwca 1997 r. po dacie czynów dokonanej:

III. ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku,

IV. ustawą z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 541), która weszła w życie w dniu 18 maja 2015 roku,

V. ustawą z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 z późn. zm.), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku,

VI. ustawą z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. z 2015 r. poz. 189), która weszła w życie w dniu 2 marca 2016 roku,

VII. ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2016 r., poz. 428), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 roku,

VIII. ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 roku,

doszło do takiego ukształtowania przepisów prawa materialnego, które w ocenie Sądu powoduje, i powyższe unormowania prawne w aspekcie przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. przesądzą o zastosowaniu ustawy obowiązującej poprzednio.

Na decyzję Sądu w tym zakresie miała wpływ między innymi okoliczność, że art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r., poz. 396) zezwalał Sądowi na warunkowe zawieszenie kary grzywny, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Tymczasem po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Z 2015 r., poz. 396), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku brak możliwości warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary grzywny, co oznacza, że w tym zakresie ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza. Oczywiście Sąd miał na uwadze, że art. 70 § 1 k.k. przewiduje obecnie, iż okres próby może wynosić co najmniej rok (wobec 2 lat w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r.), lecz uwzględnił zarazem treść art. 72 § 1 k.k., który w obecnym brzmieniu wymaga obligatoryjnie orzeczenia obowiązku probacyjnego przy zawieszeniu wykonania kary, chyba że orzeczono środek karny. W doktrynie wskazuje się bowiem, iż wyodrębnienie w kodeksie karnym nowego rozdziału Va zatytułowanego „Przepadek i środki kompensacyjne”, w którym zamieszczono dotychczasowe środki karne: przepadek (art. 44, art. 45 i 45a k.k.), obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art. 46 k.k.) oraz nawiązkę (art. 47 k.k.) powoduje, że przepadek stał się *sui generis* środkiem penalnym, a obowiązek naprawienia szkody i nawiązka uzyskały status odrębnych środków kompensacyjnych, których nie można już utożsamiać ze środkami karnymi (por. S. R, Środki karne po nowelizacji w 2015 r., LEX 2015; podobnie J. K., Kodeks karny. Omówienie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396). Ponadto, w wyniku kolejnych nowelizacji kodeksu karnego dokonanych wyżej wymienionymi ustawami doszło do modyfikacji brzmienia art. 37 b k.k., uchylenia w całości art. 60a k.k., czy też zmiany art. 102 k.k.

W aspekcie analizy konsekwencji prawnokarnych Sąd doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy, w przypadku czynów popełnionych przez oskarżonego R. B. należało zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu sprzed wyżej wymienionych nowelizacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., II KK 297/04, opubl. Prok.i Pr. 2005/12/1; por. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2009 r., III KK 349/08, LEX nr 491550).

W ocenie Sądu przestępstwa, jakich dopuścił się oskarżony **R. B.** cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Taka ocena społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, odpowiada dyrektywom z art. 115 § 2 k.k. Postawa oskarżonego świadczy o braku poszanowania dla obowiązujących norm prawnych. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości w/w czynów przypisanych oskarżonemu Sąd miał w szczególności na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra, okoliczności ich popełnienia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, iż oskarżony **R. B.** dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, o których mowa w punkcie 1a., 1b. i 1c. wyroku, umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Przypisane zaś oskarżonemu czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby jego winę.

Niemniej jednak Sąd miał na względzie, iż ciężar jego winy umniejszał fakt działania w sytuacji poczytalności ograniczonej. Z opinii ostatecznej wszak biegłych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wynika, że oskarżony **R. B.** w chwili czynów miał zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w znacznym stopniu ograniczoną. Stwierdzenie to jest w pełni uzasadnione w świetle orzeczenia sądowo – psychiatrycznego dotyczącego oskarżonego. W ocenie Sądu opinia ta jest jasna, pełna, kompletna i nie zawiera sprzeczności, a także spełnia wszystkie wymogi, o jakich mowa w treści art. 201 k.p.k. Nadto pochodzi od osób fachowych i bezstronnych nie zainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron procesu. Ponadto, w ocenie Sądu, czyny przypisane oskarżonemu **R.** był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

W aspekcie powyższego Sąd przyjął, że oskarżony **R. B.** popełnił przypisane mu czyny w warunkach ograniczonej poczytalności opisanej w art. 31 § 2 k.k., albowiem w chwili czynów miał zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w znacznym stopniu ograniczoną.

Przy wyborze rodzaju kary i rozmiaru kary, Sąd baczyl, aby była ona współmierna do wagi i okoliczności popełnionych przez oskarżonego czynów oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych, a nadto aby jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów przez niego popełnionych. Zważyć zatem należało na okoliczności czynów popełnionych przez oskarżonego (a w tym fakt, że choć czyny te są występami o stosunkowo niewysokim ciężarze gatunkowym godził jednak w poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonego i jego najbliższych, czyli dobro, które w sensie fizycznym nie jest zmierzalne), stopień ich społecznej szkodliwości, naganną motywację oskarżonego **R. B.**, jak i sposób życia przed ich popełnieniem, w tym uprzednią niekaralność w chwili popełnienia czynów, mając również w polu widzenia fakt, iż obecnie nie jest również osobą karaną, a także właściwości i warunki osobiste oskarżonego.

A zatem, przy wymiarze kar jednostkowych Sąd uwzględnił ogólne dyrektywy zawarte w treści przepisu art. 53 k.k., przy czym za okoliczność łagodzącą uznał właściwości osobiste sprawcy w postaci ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia popełnianych czynów i pokierowania swoim postępowaniem oraz uprzednią niekaralność oskarżonego **R. B.**. W aspekcie powyższego, Sąd uznał za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu opisanego w punkcie 1a. wyroku wyczerpującą dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 18 kwietnia 2014 roku wymierzoną na podstawie art. 190 § 1 k.k. karę 40 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych, za czyn opisany w punkcie 1b. wyroku wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 kwietnia 2014 roku wymierzoną na podstawie art. 190 § 1 k.k. karę 60 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych, za czyn opisany w punkcie 1c. wyroku wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 25 kwietnia 2014 roku wymierzoną na podstawie art. 190 § 1 k.k. karę 60 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych. Przy określaniu wysokości dziennych stawek grzywie w kwocie po 10 złotych uwzględniono sytuację majątkową, osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Natomiast stosując zasadę częściowej absorpcji z uwagi na bliski odstęp czasu pomiędzy w/w czynami oraz ich związek podmiotowy i przedmiotowy na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar grzywny Sąd orzekł karę łączną 120 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 10, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej grzywny warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

Zdaniem Sądu, w celu należytego oddziaływania na postawę **R. B.** wymierzona kara zasadnicza w postaci kary łącznej grzywny we wskazanej powyżej kwocie z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat pozwoli na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego. Jednocześnie w ocenie Sądu powyższa kara uwzględnia w sposób prawidłowy okoliczności popełnionych czynów, rangę naruszonych dóbr prawnie chronionych, motywację i osobowość sprawcy, jest karą adekwatną do znacznej społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów, przede wszystkim zaś umożliwi wdrożenie wobec oskarżonego poczucie obowiązku przestrzegania w przyszłości norm prawnych. Poza spełnieniem funkcji prewencji indywidualnej wobec oskarżonego, kara ta stanowić będzie także środek represji i ostrzeżenia, że podobna postawa musi spotkać się ze zdecydowaną reakcją organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości. Wymierzona oskarżonemu kara spełnia również funkcję prewencji generalnej wobec społeczeństwa stanowiąc ostrzeżenie przed konsekwencjami naruszania norm prawnie – karnych.

W tym miejscu, wskazać należy, iż na gruncie analizowanej sprawy nie ma podstaw do orzekania względem oskarżonego **R. B.** surowszej kary, tak jak żądał tego Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim. Bowiem, w ocenie Sądu kara pozbawienia wolności, nawet nieizolacyjna, w wymiarze 4 miesięcy (kara jednostkowa

za czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia), a dodatkowo kara grzywny na poziomie 40 stawek dziennych każda po 10 złotych stanowiłyby środek nieuzasadnionej represji w tym właśnie konkretnym przypadku.

Bowiem należy mieć w polu widzenia i w większym stopniu uwzględnić jego motywację oraz właściwości i warunki osobiste. Otóż oskarżony jest osobą dotychczas niekaraną, co należy rozpatrywać również w kontekście jego wieku (**R. B.** jest osobą w podeszłym wieku ponieważ ma 75 lat), a ze sporządzonej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że w chwili czynów miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność rozpoznania ich znaczenia i w stopniu znacznym ograniczoną zdolność kierowania swym postępowaniem. Przy czym, dotychczasowa niekaralność oskarżonego, a także brak informacji o nagannym zachowaniu oskarżonego już w czasie po ujawnieniu przestępstwa będącego przedmiotem osądu (od kwietnia 2014 roku), w szczególności o naruszaniu przez niego porządku prawnego, świadczą, iż po pierwsze nie ma podstaw do twierdzenia, że w przeszłości oskarżony miał lekceważący stosunek do obowiązujących norm prawnych i ich w sposób oczywisty nie respektował, po wtóre niewątpliwie niniejsze postępowanie jest dla niego nauczką i przestrogą, aby unikać tego typu zachowań i podjąć wzmoczony wysiłek ukierunkowany na przestrzeganie porządku prawnego.

W aspekcie powyższego, zdaniem Sądu, z całą stanowczością podnieść należy, iż nie kara zasadnicza zaproponowana przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim, lecz kara i środki karne na poziomie ustalonym przez Sąd, uwzględniają w sposób prawidłowy okoliczności popełnionego czynu, rangę naruszonych dóbr prawnie chronionych, motywację i osobowość sprawcy, oraz są współmierne zarówno do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonego **R. B.** oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonego **R. B.** na rzecz Z. M. kwotę 2000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Odnośnie czynu opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia należy zważyć, że tak naprawdę jedynymi dowodami w oparciu o które Sąd rozstrzygał, czy przypisać oskarżonemu **R. B.** popełnienie zarzucanego mu czynu są zapis monitoringu z kamer umieszczonych przez pokrzywdzonego Z. M. dookoła własnej posesji, na których widać niezidentyfikowaną osobę przecinającą opony w kołach samochodu zaparkowanego przed posesją pokrzywdzonego oraz stanowisko samego oskarżonego R. B., który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Celem dokonania identyfikacji osoby dokonującej czynu opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia, Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego z zakresu badań wizualnych, który w punkcie 2. swej opinii (k. 176-185) wykluczył taką możliwość twierząc, że: „dokonana analiza oraz przeprowadzone badania zawartości wizualnej dowodowego pliku dostarczonego na pamięci przenośnej znajdującej się na 14 karcie akt sprawy pozwoliły stwierdzić, że poddany badaniom zapis wizualny posiada mały format całego kadru zajmujący 1 C. czyli 352x288 pikseli. Natomiast zarejestrowana osoba a zwłaszcza obręb twarzy zajmuje około 2,97% wysokości kadru co daje około 8,5 pikseli wysokości twarzy. Z uwagi na fakt, że na powierzchni obrębu twarzy zarejestrowanej osoby znajduje się zbyt mała ilość pikseli (najmniejszej części obrazu) co spowodowane jest zarówno małym formatem całego kadru a także użytym kodekiem o dość dużym stopniu kompresji oraz odległością zarejestrowanej osoby od urządzenia nagrywającego nie ma możliwości technicznych na takie polepszenie jakości wizualnego, aby możliwe było wydobywanie większej ilości szczegółów zwłaszcza w obrębie twarzy zarejestrowanej osoby”.

Zważywszy na powyższą opinię biegłego, której przyznano walor wiarygodności, albowiem jest pełna, logiczna i wewnętrznie spójna, a także wobec braku innych dowodów (brak naocznych świadków zdarzenia), i fakt nieprzyznania się przez oskarżonego (i odmówienie składania wyjaśnień, do czego miał pełne prawo), należało uniewinnić R. B. od popełnienia przedmiotowego czynu inkryminowanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, uznając, że czyn ten nie został mu udowodniony. Tymczasem, podstawą wyroku skazującego mogą być wyłącznie fakty, które zostały udowodnione. Udowodnienie zaś oznacza taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu jest realnie niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Dopóki przeciwieństwo tego faktu nie może zostać wykluczone, dopóty nie można przyjąć, że został on udowodniony. Udowodnienie przy tym następuje wówczas, gdy przeprowadzone dowody są obiektywnie przekonujące i wywołują subiektywnie przekonanie Sądu o zaistnieniu danego faktu, czyli o prawdziwości ustaleń.

Wydanie wyroku skazującego w oparciu o posiadany materiał dowodowy stanowiłoby oczywistą obrazę zasady domniemania niewinności i zasady obiektywizmu.

Rozstrzygając przedmiotową sprawę Sąd miał na względzie również, że zawsze wszelkie wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych powinny być wyjaśnione i usunięte przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwości te nie zostaną usunięte, należy je wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992, nr 1, poz. 14). Zatem bezsprzecznie, wina oskarżonego powinna bezspornie zostać ustalona na podstawie nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych co do okoliczności dokonania przestępstwa. Konstatować należy, iż na gruncie przedmiotowej sprawy, konsekwencją wynikającą z zasady domniemania niewinności jest konieczność wydania wyroku uniewinniającego co do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia nie tyle z powodu całkowitego obalenia oskarżenia (gdy oskarżony jest niewinny), ale dlatego, że oskarżenie nie zostało dostatecznie udowodnione ze względu na występujące wątpliwości. Bowiernie udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.02.1999 r., V KKN 362/097, opubl. Prok. i Pr. 1999, nr 7-8, poz 11).

Bez wątpienia na organach procesowych, a więc również na Sądzie Rejonowym rozstrzygającym przedmiotową sprawę spoczywał obowiązek przestrzegania zasady domniemania niewinności wyrażonej w art. 5 § 1 k.p.k. oraz zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.). Konsekwencją zaś baczenia na powołane normy, było stwierdzenie niemożności przypisania oskarżonemu sprawstwa inkryminowanego mu czynu.

Mając powyższe ustalenia i rozważania na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i oskarżonego **R. B.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 230 § 2 k.k. nakazano zwrócić oskarżycielowi posiłkowemu Z. M. dowód rzeczowy ujęty w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 49 akt sprawy pod pozycją 1 w postaci P.'a T. (...) z nagraniem monitoringu Z. M..

Sąd na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej – adwokata J. L. Kancelarii Adwokackiej adwokata M. D. kwotę 826,56 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. B., przy czym wysokość wynagrodzenia ustalił na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. poz. 1348 ze zm.) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801).

Natomiast na podstawie 619 § 1 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej – adwokata P. L. Kancelarii Adwokackiej adwokata W. D. kwotę 826,56 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu Z. M. z urzędu, przy czym wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie § 14 ust. 7 w zw. z ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. poz. 1348 ze zm.) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801).

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd wymierzył wobec **R. B.** opłatę w kwocie 120 złotych. Natomiast w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił oskarżonego od wydatków poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa uznając, że uiszczenie ich w sytuacji osobistej, majątkowej i wysokości jego dochodów, a także w aspekcie konieczności uiszczenia zadośćuczynienia wobec pokrzywdzonego w kwocie 2.000 złotych, byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Bowiernie oskarżony ma emeryturę w kwocie 2.000 złotych miesięcznie ale też posiada na utrzymaniu żonę, której dochód wynosić 1.300 złotych miesięcznie. Zważywszy zatem na powyższe, konieczność ponoszenia opłat

związanych z utrzymaniem mieszkania, wyżywieniem oraz inne niezbędne wydatki, jak na przykład na leki, zapłata kosztów sądowych stanowiłoby nadmierną dolegliwość finansową.